

Sygn.akt III AUa 430/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar-Jarocka

SA Barbara Orechwa-Zawadzka

Protokolant: Ewa Daniluk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 czerwca 2018 r. w B.

sprawy z odwołania E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 marca 2018 r. sygn. akt IV U 4/18

oddala apelację.

SSA Bożena Szponar-Jarocka SSA Marek Szymanowski SSA Barbara Orechwa- Zawadzka

Sygn. akt III AUa 430/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 27 października 2017 r., wydana na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 Ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) stwierdził, że E. S. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od 3 marca 2017 r. do 1 kwietnia 2017 r. Jednocześnie na podstawie art. 18 ust. 8 oraz art. 20 ust. 1 wskazanej ustawy organ rentowy ustalił E. S. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za marzec i kwiecień 2017 r. po 2.557,80 zł miesięcznie.

E. S. zaskarżyła tę decyzję i wniosła o ustalenie, że w spornym okresie nie podlegała ubezpieczeniom społecznym. Zaznaczyła, że data wznowienia wykonywania indywidualnej działalności gospodarczej powinna być skorygowana z daty 1 kwietnia 2017 r. na datę 2 kwietnia 2017 r., gdyż wkraśl się błąd podczas wypełniania formularza w dniu 31 marca 2017 r.

Organ rentowy wniosł o oddalenie odwołania, ponieważ z danych Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wynika, że E. S. zgłosiła wznowienie wykonywania działalności gospodarczej od 1 kwietnia 2017

r., zawiesiła wykonywanie działalności od 3 marca 2017 r., zaś 31 marca 2017 r. poinformowała o wznowieniu wykonywania działalności od 1 kwietnia 2017 r. Organ odwołał się do art. 14a ust. 1 Ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1829, ze zm.) i stwierdził, że przedsiębiorca niezatrudniający pracowników może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres od 30 dni do 24 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 1a. Zaznaczył, że E. S. wznowiła wykonywanie działalności gospodarczej przed upływem 30 dni od dnia rozpoczęcia zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, co oznacza, że zawieszenie jest nieskuteczne i rodzi obowiązek podlegania przez E. S. ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od 3 marca 2017 r. do 31 marca 2017 r. Odwołująca wznowiła działalność gospodarczą od 1 kwietnia 2017 r., zatem w tym dniu podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym. Decyzją z 27 października 2017 r. nr (...) organ rentowy stwierdził dla odwołującej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej oraz ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za marzec i kwiecień 2017 r.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie zmienił zaskarżoną decyzję i przyjął, że odwołująca E. S. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu w okresie od 3 marca 2017 r. do 1 kwietnia 2017 r., a podstawa wymiaru składek ulega zmodyfikowaniu z uwagi na okres niepodleganie ubezpieczeniu wskazanemu powyżej.

Sąd Okręgowy ustalił, że od 15 marca 2007 r. odwołująca E. S. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...) - T. S. E. ((...)-(...)) O., ul. (...) lokal (...) i podlega ubezpieczeniom społecznym jak również terminowo opłaca należne składki. Odwołująca zawiesiła prowadzenie działalności gospodarczej w dniu 3 marca 2017 r. W dniu 31 marca 2017 r. złożyła w Urzędzie Miasta O. wniosek o wznowienie działalności gospodarczej w (...). W rubryce 15. „Informacja o wznowieniu wykonania działalności gospodarczej” w polu 1. „Data wznowienia działalności gospodarczej” wskazała datę wznowienia „2017-04-01”. Zamiarem odwołującej było wznowienie postępowania 2 kwietnia 2017 r., ale wskutek błędu jako dzień wznowienia działalności gospodarczej wpisano 1 kwietnia 2017 r. 3 kwietnia 2017 r. odwołująca dostrzegła błąd i udała się do biura obsługi Urzędu Miasta O. z prośbą o pomoc w naprawieniu błędu i wpisaniu 2 kwietnia 2017 r. jako daty wznowienia działalności gospodarczej. Następnie pismem z 3 kwietnia 2017 r. oraz korespondencją elektroniczną z 11 kwietnia 2017 r. wniosła o sprostowanie wpisu w zakresie daty wznowienia wykonania działalności gospodarczej z 1 kwietnia 2017 r. na 2 kwietnia 2017 r. Uznając materiał dowodowy zebrany w sprawie za niewystarczający do stwierdzenia podstawy sprostowania wpisu, pismem z 21 kwietnia 2017 r. organ administracji wezwał odwołującą do przedłożenia dodatkowych dokumentów, tj.: potwierdzenia właściwego Oddziału/Inspektoratu ZUS lub właściwego Naczelnika Urzędu Skarbowego o wznowieniu działalności gospodarczej od 2 kwietnia 2017 r. Miało to na celu wykazanie niezgodności wpisu widniejącego w (...) ze stanem faktycznym wynikającym z innych rejestrów publicznych. Ostatecznie odmówiono odwołującej sprostowania wpisu w (...). 10 kwietnia 2017 r. odwołująca założyła oświadczenie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., w którym poinformowała, że wznowiła działalność od 2 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że nie podejmował dalszych czynności wyjaśniających, ponieważ zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na ustalenie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, zaś dalsze czynności Sądu bezzasadnie pogłębiły koszty. Sąd ustalił, że okoliczności faktyczne sprawy były bezsporne, ponieważ nie były one kwestionowane przez strony, a dokumenty, z których wynikały zostały sporządzone w formie przewidzianej prawem i nie budziły wątpliwości Sądu co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W ocenie Sądu spór sprowadza się do ustalenia, czy 1 kwietnia 2017 r. odwołująca prowadziła działalność gospodarczą. Stwierdził, że odwołująca zawiesiła działalność gospodarczą 3 marca 2017 r., ale jej intencją było zawieszenie tej działalności na okres 30 dni. 31 marca 2017 r. odwołująca złożyła w Urzędzie Miasta O. wniosek o wznowienie działalności gospodarczej w (...). W rubryce 15. „Informacja o wznowieniu wykonania działalności gospodarczej” w polu 1. „Data wznowienia działalności gospodarczej” wskazała datę wznowienia „2017-04-01”. Sąd odwołał się do zasad logiki i doświadczenia życiowego i stwierdził, że zamiarem odwołującej było wznowienie działalności 2 kwietnia 2017 r., a nie 1 kwietnia 2017 r. Sąd dodał wprawdzie, że osoba prowadząca działalność gospodarczą winna cechować się stosownym stopniem profesjonalizmu i dbałości o własny interes. Ocenił jednak, że w świetle

okoliczności sprawy oraz podjętych przez odwołującą działań odwołująca przez pomyłkę wpisała inną datę wznowienia działalności gospodarczej, a pomyłka ta wynikała z pewnego automatyzmu przy wpisywaniu dat.

Sąd zaznaczył, że za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych (art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy), która zgodnie z art. 13 pkt 4 tej ustawy podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Sąd dodał, że określenie granic czasowych przymusu ubezpieczenia jest obecnie jak i pod rządami poprzedniej ustawy pojmowane identycznie, co oznacza, że istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi jedynie do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 29 stycznia 2013 r., III AUa 685/12, LEX nr 1282580; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 października 2011 r., III UK 43/11, LEX nr 1365701). Sąd podkreślił, że decydujące znaczenie dla powstania obowiązku ubezpieczeń społecznych ma rzeczywiste prowadzenie działalności gospodarczej. Kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają ewentualnie znaczenie w sferze dowodowej, nie przesądzają jednak o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2005 r., (...), OSNP 2005 nr 13, poz. 198; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 października 2006 r., (...), LEX nr 276729; wyrok Sądu Najwyższego z 14 września 2007 r., III UK 35/07; wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2006 r., I UK 340/05, LEX nr 376431). Za prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należy rozumieć rzeczywistą działalność zarobkową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Wpis w ewidencji działalności gospodarczej (zarejestrowanie) ma natomiast znaczenie formalne, czyli charakter deklaratoryjny. Jego istnienie nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności, ale jedynie prowadzi do domniemania prawnego (art. 234 Kodeksu postępowania cywilnego), według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Strona może jednak obalić to domniemanie, czego organ nie uczynił.

Sąd stwierdził, że rozpoczęcie prowadzenia działalności gospodarczej skutkuje obowiązkiem ubezpieczonego jako przedsiębiorcy podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu określonym w przepisach Ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 z późn. zm.) od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej wykonywania. Sąd uznał, że odwołująca nie prowadziła działalności gospodarczej w spornym dniu, dlatego nie istniał obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Wobec tego, w okresie nieprowadzenia działalności gospodarczej nie powstawało zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek, a na odwołującej nie ciążył obowiązek ich uiszczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonej decyzji w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Organ rentowy wywiódł apelację od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając wyrok w części (aczkolwiek nie wskazał w jakiej części, a wnioski apelacyjne zmierzały do zmiany wyroku w całości) i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 83 ust. 1 pkt 1 i pkt 3, art. 6 ust. 1 pkt 5,

art. 1.ust. 1, art. 13 pkt 4 Ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) poprzez uznanie, że ubezpieczona prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu) w okresie od 3 marca 2017 r. do 1 kwietnia 2017 r., a podstawa wymiaru składek ulega zmodyfikowaniu z uwagi na okres niepodlegania,

2. naruszenie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, tj. art. 233 § 1 k.p.c.

wyrażające się niezgodnością ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego oraz przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, polegającym na przyjęciu, że E. S. podlegała ubezpieczeniom społecznym, od 3 marca 2017 r. do 1 kwietnia 2017 r., a podstawa wymiaru składek uległa zmodyfikowaniu.

Wskazując na powyższe apelacja o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, a ewentualnie – o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddalaniu

Ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny sprawy nie był w zasadzie sporny. Odwołująca zawiesiła działalność gospodarczą 3 marca 2017 r. W dniu 31 marca 2017 r. złożyła wniosek o wznowienie działalności gospodarczej od 1 kwietnia 2017 r., natomiast 3 kwietnia 2017 r. złożyła oświadczenie, w którym wskazała na omyłkowe wpisanie 1 kwietnia 2017 r. za datę wznowienia działalności i wniosła o wpisane za ten dzień 2 kwietnia 2017 r. Odwołująca wyjaśniła, że jej zamiarem było zawieszenie działalności gospodarczej na 30 dni, czyli do 2 kwietnia 2017 r.

Za Sądem Okręgowym należy przyjąć, że zamiarem E. S. było skorzystanie z uprawnienia, o którym mowa w art. 14a ust. 1 obowiązującej wówczas Ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 1829, zwanej dalej „u.s.d.g.”). Przepis ten umożliwiał przedsiębiorcy niezatrudniającemu pracowników zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej na okres od 30 dni do 24 miesięcy. Okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej rozpoczynał się od dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej, nie wcześniej niż w dniu złożenia wniosku, i trwał do dnia złożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej lub do dnia wskazanego w tym wniosku, który nie mógł być wcześniejszy niż dzień złożenia wniosku (art. 14a ust. 6 u.s.d.g.). Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej oraz wznowienie wykonywania działalności gospodarczej mogło nastąpić na wniosek przedsiębiorcy (art. 14a ust. 5 u.s.d.g.).

Z dokumentacji rejestrowej niewątpliwie wynika, że odwołująca złożyła wniosek o zawieszenie działalności gospodarczej od 3 marca 2017 r., zaś 31 marca 2017 r. złożyła wniosek o wznowienie wykonywania działalności od 1 kwietnia 2017 r. Według danych z tej dokumentacji wznowienie działalności nastąpiłoby przed upływem 30 dni od jej zawieszenia, a przez to byłoby nieskuteczne i rodziłoby obowiązek podlegania przez E. S. ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od 3 marca 2017 r. do 1 kwietnia 2017 r. Nie ulega jednak wątpliwości, że 3 kwietnia 2017 r. odwołująca złożyła oświadczenie, w którym wniosła o sprostowanie daty wznowienia działalności gospodarczej i wpisanie jako tę datę 2 kwietnia 2017 r. zamiast 1 kwietnia 2017 r. Zdaniem Sądu Apelacyjnego oświadczenie odwołującej było niesłusznie traktowane przez organy instytucji państwowej (ZUS, US, Ministerstwo (...)) jako wniosek o sprostowanie wpisu w (...) na podstawie art. 35 ust. 3 u.s.d.g. Przepis ten uprawniał ministra właściwego do spraw gospodarki z urzędu, w formie postanowienia, do sprostowania wpisu zawierającego oczywiste błędy, niezgodności z treścią wniosku przedsiębiorcy lub stanem faktycznym wynikającym z innych rejestrów publicznych. Niewątpliwie jest on adresowany do ministra właściwego do spraw gospodarki i stanowi odstępstwo od ogólnej zasady działania przez ten podmiot na wniosek przedsiębiorcy. Przepis ten jest bowiem uprawnieniem ministra do spraw gospodarki do sprostowania wpisu w (...) z urzędu, ale tylko w sytuacjach, które zostały określone w tym przepisie. Z tego względu wniosek odwołującej o sprostowanie daty wznowienia działalności gospodarczej nie powinien być rozpatrywany na podstawie art. 35 ust. 3 u.s.d.g. Zdaniem Sądu Apelacyjnego należy zastosować art. 30 ust. 1 pkt 1 u.s.d.g., który obowiązuje przedsiębiorcę do złożenia wniosku o zmianę wpisu w terminie 7 dni od dnia zmiany danych, o których mowa w art. 25 ust. 1, powstałej po dniu dokonania wpisu do (...). Zgodnie z art. 25 ust. 1 pkt 12 u.s.d.g. do danych podlegających zmianie na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 1 u.s.d.g. należy również informacja o zawieszeniu i wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej. Wobec tego, wniosek odwołującej o sprostowanie daty wznowienia działalności gospodarczej należy traktować jako wniosek o zmianę wpisu w (...) w zakresie daty wznowienia tej działalności. Odwołująca złożyła ten wniosek przed upływem 7 dni, wobec czego wypełniła obowiązek wynikający z art. 30 ust. 1 pkt 1 u.s.d.g.

Należy jednak zwrócić uwagę, że sam wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej o zawieszeniu bądź wznowieniu prowadzenia działalności gospodarczej ma charakter deklaratoryjny i stwarza domniemanie prawne (art. 234 k.p.c.), że w dacie ujawnionej w ewidencji osoba wpisana do ewidencji zawiesiła wykonywanie tej działalności bądź ją wznowiła. Domniemanie to może być jednak obalone, co wymaga przeprowadzenia przeciwdowodu. Istotne jest zatem ustalenie, czy odwołująca faktycznie zawiesiła prowadzenie działalności gospodarczej od 3 marca 2017 r., a jeśli tak, to w jakiej dacie nastąpiło wznowienie jej prowadzenia.

Należy podkreślić, że zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej oznacza zaprzestanie jej wykonywania na pewien okres nazywany okresem zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, bez potrzeby decydowania o jej zakończeniu. Oznacza to obowiązek zawieszenia tych czynności (działań) przez przedsiębiorcę, które są związane z tą działalnością. W okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca nie może faktycznie prowadzić tej działalności oraz osiągać przychodów wynikających z jej prowadzenia. Przedsiębiorca może jednak wykonywać wszelkie czynności niezbędne do zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów, przyjmować należności lub obowiązek regulować zobowiązania, powstałe przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, czy też uzyskać dochody z działalności, którą prowadził przed zawieszeniem (np. zapłatę za zaległe faktury), na co wskazuje art. 14a ust. 4 pkt 1, 2 i 6 u.s.d.g.

W konsekwencji powyższych rozważań rozstrzygnięcie sprawy w istocie uzależnione było od wykazania przez odwołującą, iż faktycznie w dniu 1 kwietnia 2017r. żadnej działalności gospodarczej nie prowadziła, a jedynie wadliwie ten dzień wskazała we wniosku o zawieszanie, co było z kolei skutkiem wadliwego obliczenia 30 dniowego okresu zawieszenia. Sąd Apelacyjny podobnie jak Sąd Okręgowy uznał, iż odwołująca sprostała temu obowiązkowi i rzeczywiście w okolicznościach niniejszej sprawy uprawnionym jest przyjęcie, iż cała sytuacja była skutki jej pomyłki, a nie faktycznego podjęcia (wznowienia działalności) od dnia 1 kwietnia 2017 r. W tym zakresie Sądu Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe przeprowadzając dowód z przesłania odwołującej się w charakterze stron (art. 299 k.p.c. w zw. z 302 k.p.c. i 304 k.p.c.) co do okoliczności zawieszenia i wznowienia działalności. Zeznając przed Sądem Apelacyjnym odwołująca podała między innymi, iż w dniu 1 kwietnia była sobota, a w soboty zazwyczaj nie pracuje nawet jak prowadzi działalność. Podała też, że zawieszenia dokonała w okresie, w którym nie ma klientów, działalność rozwija się bowiem dopiero pod koniec kwietnia. Okres lutego i marca to okres zastoju. Jej działalność polega na pośredniczeniu i zawieraniu umów oraz przewozie osób na wycieczki. Nie ma stałych klientów, jak dostanie zlecenie to dopiero szukam. Utrzymuje się z prowizji za pośredniczenie. Wycieczek nie sprzedaje. Jest agentem ubezpieczeniowym ale tylko w zakresie wyjazdów. Jej biuro wobec dużej konkurencji utrzymuje się głównie dlatego, że jej mąż prowadzi działalność w zakresie usług transportowych, co znacznie jej ułatwia realizację zaleceń. Czasem korzystają z jej usług znajomi. Podała też, iż w swojej pomyłce zorientowała się praktycznie jak wyszła z biura (ZUS), ale było już po 15-tej. Następnie już w poniedziałek chciała to sprostować, ale powiedziano jej w urzędzie gminy, że nie jest uprawniona do poprawek wpisu. Później poszła do ZUS wyjaśniając swoją sytuację. Proponowała różne rodzaje poprawy tego błędu ale panie nie podjęły tego tematu. Nie umiały jej też powiedzieć jak ma postąpić. Reasumując swoje zeznania stanowczo podniosła, iż nie prowadziła działalności w dniu 2 kwietnia, a w soboty nie pracuje co do zasady w biurze.

Zeznania odwołującej ocenione zgodnie z dyrektywami art. 233 §1 k.p.c. w szczególności z zasadami logiki prowadzą do wniosku, że trudno byłoby logicznie uzasadnić sytuację, w której przedsiębiorca zgłaszający zawieszenie zgłosiłby je świadomie poniżej minimalnego ustawowego okresu, takie działanie byłoby absurdalne, gdyby przyjąć, iż nie jest ono efektem zwykłej pomyłki. Nie bez znaczenia w tym zakresie jest fakt, iż odwołującą za kwestionowany dzień wznowienia działalności wskazała 1 kwietnia 2017r., a zatem sobotę, w który to dzień jak wiarygodnie podała z reguły nie pracowała w biurze nawet jak prowadzi działalność, nie licząc sporadycznych sytuacji. Wznowienie działalności od 1 kwietnia, a nawet drugiego (niedziela) nie daje się zatem logicznie uzasadnić bez akceptacji faktu pomyłki odwołującej. Nie bez znaczenia w tym zakresie jest i to, że zawieszenie nastąpiło w cyklicznie w działalności odwołującej „martwym okresie”, co tym bardziej wskazuje na brak nawet realnej potrzeby prowadzenia działalności w dniu 1 kwietnia 2017r. Za faktem pomyłki przemawia wreszcie cały szereg działań odwołującej podjętych niezwłocznie celem jej usunięcia omyłki, w szczególności związanych z wolą sprostowania wpisu w (...).

Reasumując Sąd Apelacyjny uznaje, iż faktycznie odwołująca wznowiła prowadzenie działalności pozarolniczej od 3 kwietnia (poniedziałek) 2017r. , a zatem okres jej nieprowadzenia (zawieszenia) nie był krótszy niż 30 dni. Zwykła omyłka skutkująca wadliwym wpisem do rejestru, który to wpis ma charakter deklaracyjny, nie może natomiast prowadzić do pozbawienia jej prawa do zwieszenia działalności, wypaczałoby to bowiem wolę ustawodawcy, który niewątpliwie chciał pomóc takim firmom jak powódka, które w pewnych okresach roku nie są w stanie wygenerować dochodu. Nie ma też powodów w takim przypadku jak niniejszym, by dawać priorytet restrykcyjnej formalnoprawnej wykładni normy prawnej bez uwzględnienia wykładni celowościowej.

W tym stanie rzecz Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 385 k.p.c. apelację organu rentowego oddalił.